

Tôi thương đồng bào tôi

ISSN: 2734-9195 13:00 09/10/2025

Bão có thể quật ngã mái nhà, nhưng không thể nào quật ngã được ý chí người Việt. Bão có thể làm gãy cành cây, nhưng lại làm bật dậy tình đồng bào bền chặt hơn.

Tác giả: **Trà Bình**

Cả buổi chiều, tôi chỉ ngồi lặng trước màn hình điện thoại, liên tục đọc những bản tin dồn dập về **cơn bão số 10 Bualoi**. Cơn bão ấy đã tràn qua miền Bắc và Bắc Trung Bộ, để lại phía sau là mưa lũ mênh mông, nhà cửa tốc mái, cây cối bật gốc, trường lớp... ngập chìm trong biển nước. Mỗi dòng tin về thiệt hại, mỗi bức ảnh hiện trường ngổn ngang đều khiến ruột gan tôi thắt lại.

Bualoi là trận bão dữ, nó mang theo tiếng gào thét của cuồng phong, mang theo dòng nước đục ngầu cuốn phăng đi bao thành quả của con người. Những mái nhà kiên cố, những cánh đồng hoa màu, những quán hàng nhỏ là chỗ mưu sinh của biết bao gia đình, chỉ trong chốc lát đã đổ nát tan hoang. Có người dành dụm cả đời mới cất được căn nhà, vậy mà mưa bão đã xé tung, từng mảng tường sụp xuống trong bất lực.

Hình ảnh sưu tầm.

Xa quê, tôi hướng về Phú Thọ. Những người nông dân một nắng hai sương, dầm dãi với ruộng đồng, gửi cả hi vọng vào mùa vụ. Thế nhưng nước lũ tràn về, ngập trắng đồng, chuồng trại hư hại, bao công sức bỗng thành con số không.

Trong mưa gió, vang vọng đâu đó tiếng kêu cứu: *“Các anh ơi! Cứu bố mẹ em với, nhà bố mẹ em sập rồi!”*, tiếng gọi hốt hoảng ấy không chỉ vang lên từ một mái nhà, mà từ nhiều mái nhà. Chỉ xem qua màn hình thôi mà tôi đã thấy mắt mình nhòe đi, hướng chỉ là những người đang gồng mình trực tiếp đối diện giữa dòng lũ xiết.

Thế nhưng giữa hiểm nguy ấy, hình ảnh những người khoác áo lính, những cán bộ địa phương, những đoàn thanh niên tình nguyện... lại sáng lên như đốm lửa ấm. Họ lao vào vùng tâm bão, mang áo phao, thuyền cứu hộ, sẵn sàng giành giật sự sống trong gang tấc. Họ hô vang: *“Sẵn sàng!”*, câu nói nghe tưởng quen thuộc, nhưng lúc này lại hóa thiêng liêng, bởi nó là lời thề sống chết vì nhân dân.

Những phóng viên, nhà báo cũng không ngại hiểm nguy, dấn thân giữa mưa dầm gió giật để đưa về từng thước phim, từng bức ảnh, từng bản tin cấp bách. Nhờ họ, chúng ta là những người đang ở nơi bình yên, mới thấu hiểu được sức mạnh dữ dội của thiên tai và nghị lực bền gan của con người Việt Nam.

Có lúc tôi ao ước, giá như bão có trái tim để biết thương, để biết dừng lại trước tiếng khóc xé lòng, nhưng bão chỉ là sức mạnh vô tri, nó chẳng đo đếm thiệt hơn, chẳng phân biệt kẻ giàu người nghèo, chỉ cuồn cuộn tàn phá tất cả. Điều

duy nhất có thể chống lại bão, không phải bức tường bê tông, cũng chẳng phải mái tôn dày, mà chính là sức mạnh tinh thần, là tình người gắn bó.

Hình ảnh sưu tầm.

Tôi thương đồng bào tôi, thương những người mẹ ôm con dưới mái nhà ngập nước, thương những người cha gồng mình chống lũ để giữ lấy chút tài sản ít ỏi, thương những em nhỏ ngơ ngác nhìn trường lớp tan hoang, thương cả những phận người bơ vơ giữa dòng đời nghiệt ngã. Nhưng hơn tất cả, tôi tự hào về đồng bào tôi - những con người kiên cường, nhân ái, biết sẻ chia trong hoạn nạn.

Nhìn vào cảnh hoang tàn sau bão, tôi vẫn thấy những ngọn lửa hy vọng. Những người ở vùng an toàn nhường gạo nhường áo, gom góp chăn chiếu, thuốc men gửi về vùng tâm bão. Những chuyến xe, thuyền cứu trợ nối nhau, chở nặng nghĩa tình. Từ trong mất mát, **lòng nhân ái** lại nảy mầm, tình đồng bào lại kết chặt thêm một lần nữa.

Đồng bào tôi kiên cường lắm. Người Việt Nam vốn gắn bó với đất, với rừng, với sông núi, chưa từng biết khuất phục trước bão tố nào. Rồi bão cũng sẽ tan, mưa cũng sẽ ngớt. Những mái nhà sẽ được dựng lại, ruộng đồng sẽ hồi sinh, phố phường sẽ sáng đèn.

Bão có thể quật ngã mái nhà, nhưng không thể nào quật ngã được ý chí người Việt. Bão có thể làm gãy cành cây, nhưng lại làm bật dậy tình đồng bào bền chặt hơn. Tôi tin, từ trong gian khó hôm nay, quê hương, đất nước tôi sẽ lại hồi sinh xanh tươi, rạng rỡ, như đã từng đứng vững qua bao cơn bão tố.

Tác giả: **Trà Bình** - Thành phố Hồ Chí Minh

